

Oom Borga's recept voor pompoensoep

S ophia Drenth

1: Een kreet in het bos

De gevallen bladeren ritselden onder de wielen van oom Borga's vélocipède. De volle maan scheen door de half kale bomen. In de verte huilde een geest. De sluiers tussen de wereld van de levenden en de doden was vannacht op zijn dunst. Kortom, een uitgelezen moment voor een ritje naar wist-oom-Borga-veel-waar.

Zomaar uit het niets schalde een kreet door het Grimgruwelbos. Het tumult blies oom Borga samen met zijn daalder-dubbeltje omver. Nu was oom Borga door zijn bochel snel uit balans op de fiets met dat enorme voorwiel en het pietepeuterige achterwiel, maar nog nooit van zijn leven was hij omver gebruld.

Als oom Borga ergens niet van hield, dan was het wel wanneer stom-pzinnig gebrul zijn fietstochtjes verstoorde, een euvel waaraan geen monster dat zich met zijn eigen zaken bemoeide mee te maken zou moeten krijgen. Hij krabbelde overeind en sloeg de herfstblaadjes weg die zich aan zijn frak vastklampten. Zijn hoed was van zijn hoofd gerold en lag verderop aan de voet van een oude beuk. Hij sjokte er naartoe, want oom Borga ging nergens naartoe zonder zijn hoed.

Het was geen mooie hoed, ook al was het allang geen hoge hoed meer. Oom Borga viel namelijk wel vaker van zijn fiets en diverse keren was hij bovenop op het hoofddeksel beland. Toch was het nooit in hem opgekomen om een andere hoed te kopen. Dit was namelijk een bijzon-

dere hoed. Dit was zijn hoed en geen andere hoed was beter dan deze hoed.

Met een kreun boog hij zich voorover om het hoofddeksel van de grond te rapen, toen weer die kreet door het bos schalde. De blaadjes die zich met de moed der wanhoop aan de bomen vastklampten sidderden van angst. Eekhoorntjes zochten een veilig heenkomen. Zelfs de wiesewasjes namen de benen.

‘Help mij! Wee mij!’ riep de stem. ‘Kom hier, o, ongelukkige sterveling en vervul mijn wens!’

Gelukkig was oom Borga geen sterveling, dus hij hoefde zich niet aangesproken te voelen. Hij kon gewoon teruglopen naar zijn vélo, die overeind hijsen en zijn heerlijke herfsttocht onbekommerd voortzetten, maar toch ... dat geschreeuw maakte oom Borga nieuwsgierig. Nu kwam er zelden iets goeds van nieuwsgierigheid, maar de aantrekkingskracht was te groot. Dat gebrul rook naar avontuur en was het niet veel te lang geleden dat oom Borga een écht avontuur beleefde?

Bovendien, wat maakte het uit? Hij hoefde het nergens om te laten. Het was niet dat hij makkelijk dood kon of zo. Oom Borga was een vampier. Hij leefde al ... oom Borga probeerde de jaren op zijn vingers te tellen. Nou ja, al lang. Hij leefde al heel lang.

Oom Borga zette zijn hoed op zijn kale knar en sjokte naar de bron van het geluid.

2: Een wens voor een wens

Oom Borga's verbijstering was groot, toen hij midden in het bos een reusachtige pompoen aantrof. Hij nam zijn hoed af en krabde zich op het hoofd. Zijn blik gleed langs de pompoen naar boven. Die was zeker tien meter hoog. Hoe was dat geval hier terechtgekomen?

Een gemene pompoen, dat zag oom Borga meteen, centje met scherpe tanden en valse ogen. Dat de pompoen met dikke ketens aan de bomen zat vastgeklonken – de dikste die het bos rijk was – bevestigde oom Borga's gevoel dat hij met een schurk van een pompoen te maken had. Dat gebrul maakte het er niet beter op.

‘Daar ben je! Eindelijk een levende ziel! Op dit moment wacht ik al duizend jaar. Bevrijd mij! Gehoorzaam mij! Dien mij!’

Die pompoen was een behoorlijk veeleisend brokje groente. Oom Borga trok een afkeurend gezicht en vouwde zijn armen over elkaar. Hij hield er niet van wanneer men hem vertelde wat hij moest doen. Zéker niet als het om een schreeuwgrage pompoen ging.

De pompoen worstelde in de ketens. Hij hapte om zich heen, maar het lukte hem niet om de stalen schakels te pakken te krijgen. ‘Wee mij, slap staal!’ riep hij. De ketens waren net zo min als oom Borga onder de indruk van dat gebrul.

‘Gehoorzaam mij en ik zal u belonen!’ brulde de pompoen tegen oom Borga.

Dat klonk al beter.

‘Een wens voor een wens!’ bulderde het oranje gevaarte.

Oom Borga roerde zich niet. Hij schudde het hoofd en stak drie vingers op.

‘Drie wat? Drie wensen? Inhalige sterveling!’

Nou, dan niet. Oom Borga draaide zich om. Waar lag zijn vélo ook alweer? Alle bomen zagen er hetzelfde uit in het licht van de volle maan.

‘Halt!’ riep de pompoen. ‘Akkoord: één wens voor drie wensen. Bevrijd mij. Dat is mijn wens.’

Handjeklap doen met een reuzenpompoen kon alleen maar slecht aflopen, dat wist oom Borga ook wel, maar hij kon er niets aan doen. Hij had een voorliefde voor verhalen die slecht afliepen. Lang en gelukkig was saai. Opbranden in een put met vuur waarin duivels je met prikvorken prikten dat was mieters!

3: Oorsmeer en plofkabouters

Oom Borga liep naar de pompoen. Nu hij er vlakbij stond, werd pas echt duidelijk hoe enorm het ding wel niet was. Genoeg pompoen voor een heel weeshuis!

Oom Borga pakte een van de ketens. Het staal waaruit deze waren vervaardigd was even dik als zijn onderarm. Hij gaf een ruk.

‘Zo niet, sterveling. Zo niet! Hersenloos getrek zal mij niet bevrijden. Denkt u niet dat ik dat niet reeds zelf heb geprobeerd?’

Oom Borga nam zijn hoed af om zich op het hoofd te krabben. Zo niet dus. Hij zocht in zijn hoed naar een oplossing. Uit het hoofddeksel wilden nog wel eens onverwachte voorwerpen opduiken die bijna altijd van nut bleken. Daar, hij had beet! Een handvol wattenstaafjes ...

Wat moest hij daar nu weer mee? Hij wierp ze over zijn schouder.

Hoewel? Bij nader inzien zouden ze toch van pas komen.

Oom Borga raapte een van de wattenstaafjes van de grond en peuterde ermee in zijn oren tot hij een flinke oogst aan oorsmeer had verzameld. Hij proppte de dot oorsmeer in het hangslot dat de ketens bijeen hield en prakte flink met het wattenstaafje in een poging het slot te kraken. Na enig peuren hardde het oorsmeer uit en kreeg hij geen beweging meer in het staafje. Het stak stijf uit het slot en wilde geen kant meer op.

‘Waar denkt u mee bezig te zijn? De boel saboteren?!’ vroeg de pompoen vol achterdocht.

Oom Borga legde zijn tanden in een verontschuldigende grijns bloot. Eeuwenoud vampierenoorsmeer bleek dezelfde eigenschappen als beton te bezitten, wanneer het in aanraking kwam met staal. Dat kon hij toch niet weten?

Oom Borga zocht nogmaals in zijn hoed. Ja, daar had hij alweer iets te pakken. Elke keer spannend wat er nu weer tevoorschijn zou komen. Waarom kreeg hij er geen beweging in? Misschien moest hij het anders aanpakken. Dat leken wel twee gaatjes. Oom Borga stak het topje van zijn wijs- en middelvinger in de gaatjes en gaf een flinke ruk. Een plofkaboutertje werd met veel kabaal aan zijn neusgaten uit de hoed gesleurd. Aan de enkels van het plofkaboutertje hing een volgende plofkaboutertje en aan diens enkels hing er nog een. In één keer een rits van zes! Mooi. Daar kon oom Borga wat mee.

Plofkaboutertjes waren de lelijkste wezentjes die oom Borga ooit had gezien, met hun schrompelige huid en grote voortanden. Ze deden hem altijd aan pasgeboren muizen denken. Ze jankten in ieder geval even

hard. Opgeblazen zagen ze er een stuk beter uit, dat was een ding wat zeker was.

Oom Borga opende het ventiel in het puntmutsje van de eerste plofkabouter en blies het manneke op. Het was de truc om hem precies genoeg te vullen tot een bepaalde kleur rood, een tint tussen kersen- en wijnrood in. Zo blies oom Borga de hele voorraad op. Hij plaatste de op scherp staande kaboutermpjes voorzichtig rond het grote hangslot, dat de pompoen in toom hield.

Oom Borga nam afstand van de pompoen, trok de pin uit de bips van het laatste kabouterje. Voordat hij de kaboutergranaat kon werpen, kwam de rits met onder hoogspanning staande plofkabouters voortijdig tot ontploffing. Toch eentje net te ver opgeblazen. Oom Borga mocht van geluk spreken dat hij op een afstandje stond.

‘Neen!’ brulde de pompoen. ‘Wee mij, welke gek is er nu op mijn pad gekomen! Bevrijd mij zonder mijn aangezicht te schenden, jij rare man!’

Eisen stellen ook nog. Zo ging dat nu altijd bij zakelijke overeenkomsten waarbij wensen in het geding waren. Maar goed, oom Borga was er ook de vampier niet naar om van een uitdaging weg te lopen.

Oom Borga propte de pin terug in de bips van het laatste plofkabouterje en dacht diep na. Oorsmeer en plofkabouters bleken niet afdoende. Waren de ketens soms met magie versterkt? Oom Borga liep weer naar de pompoen toe, boog zich voorover en drukte zijn tong tegen een van de stalen schakels. Een schok trok door zijn lichaam. Alle haartjes op zijn rug schoten overeind – en dat waren er veel. Zijn ogen puilden uit hun kassen. Ja, dat smaakte verrekte veel naar magie.

Een reuzenpompoen met gemene tanden, geketend in het bos met magische ketens, dat kon alleen maar ellende geven wanneer die werd bevrijd.

Oom Borga propte het plofkabouterje in zijn jaszak en sloeg zijn handen ineen. Mieters!

4: In de aanval!

Een eekhoorntje trok oom Borga aan zijn frak. Het diertje schudde driftig het hoofd. Oom Borga maakte een geluidje dat op een vertederd ‘ooooooooohw’ leek. Praten deed oom Borga zelden. Dat was één van zijn sterke eigenschappen. Woorden waren maar ... woorden. Meestal overbodig. Zelden nodig. Kijk nu naar die enorme pompoen met zijn gebrul. Wat schoot hij op met dat geschreeuw?

‘Doe iets sterveling! Speel niet met eekhoorntjes, maar vervul uw taak! Bevrijd mij! Wee mij!’

Als dat oranje onding nu eens zijn mond zou houden, dan kon oom Borga nadenken. Een vervloekte reuzenpompoen bevrijden vergde een plan en plannen maken was iets waar oom Borga niet erg goed in was. Meestal liet hij dingen op zijn beloop. Er gebeurde immers altijd wel iets, of hij nu zijn best daarvoor deed of niet.

Het eekhoorntje had genoeg van het gedraai. Het diertje beet oom Borga in zijn enkel. Oom Borga beet op zijn onderlip en krijsde een hoog ‘iiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!’

Het eekhoorntje antwoordde met eenzelfde geluid. ‘i-i-i-i’, schreeuwde het beestje, terwijl het opgewonden met zijn armen zwaaide. Het bos kwam tot leven door het eekhoorngetetter. Uit alle hoeken en gaten schoten wezentjes tevoorschijn, de kleine bewoners van het bos: eekhoorns, wiesewasjes, mezen en kauwen, woelratten, vleeffladders. Er zaten zelfs een paar pasgeboren witte wieven bij. Gezamenlijk stortten ze zich op oom Borga. Ze zetten hun tanden, klauwen en snavels in zijn kleding en sleurden hem bij de reuzenpompoen vandaan. De vleeffladders en mezen probeerden hem van de grond te tillen. Tientallen waren het er. Misschien zelfs meer dan honderd. Net toen het erop leek dat ze oom Borga in een luchtschip gingen veranderen, ontplofte de laatste plofkabouter in oom Borga’s jaszak. De knal joeg de bosbewoners uiteen. Oom Borga viel op de grond. Zijn bochel brak zijn val.

Voor de tweede keer deze avond klopte hij zich uit. Het roet stooft van zijn kleren en zijn jaszak was uit elkaar geknald.

Goed, waar was hij gebleven? Ah, ja, hij had sterkere middelen nodig om de ketens door te bijten. Hij raadpleegde zijn hoge hoed voor de derde keer. Meestal was drie keer grabbelen genoeg om een probleem op te lossen.

Na enig gezoek had hij beet. Deze keer had hij zo te voelen een grote buit te pakken. Met een ruk trok hij de lap geolied leer tevoorschijn. Hij schudde die uit, waardoor duidelijk werd dat hij meer dan een lap in zijn handen hield. Het kledingstuk bezat armen met handschoenen eraan, benen inclusief ruimte om zijn voeten in te steken en een hoofd met beschermend rood glas in de gaten voor de ogen en een dun buisje om door te ademen.

O nee! Dat kon maar één ding betekenen!

Oom Borga zocht nogmaals in de hoed, want zo'n pak kwam zelden alleen. Zie je wel: daar had je de wasknijper.

Oom Borga zuchtte een zucht die vanuit zijn tenen kwam. Kennelijk zat er niets anders op. Hij zette de wasknijper op zijn neus en wurmde zich in het beschermende pak. Het was een hele klus om het over zijn bochel te trekken. Aan de voorkant zorgde zijn buik voor hetzelfde probleem. Het pak bolde gevaarlijk op toen hij het dichtst, maar het leer scheurde wonderwel niet. Oom Borga staarde door de oogglazen naar de rood gekleurde wereld en haalde piepend adem door het dunne buisje. Hij zette zijn hoed op en liep terug naar zijn vélocipède.

'Waar gaat dat heen?' riep de pompoen hem na. 'Geeft u het op? Angsthaas! En uw drie wensen dan? Hoe zit het daarmee? Ik zal u rijk maken! Een paleis, een hypermobiel, vraag erom en het zal van u zijn!'

5: Het schijthuisje

Oom Borga fietste door het bos in het onhandige beschermende pak, op zoek naar het middel dat sterk genoeg was om zich door de ketens heen te vreten. Daar! Een schijthuisje. Het lichtte groen op ook al hulden de oogglazen de wereld in een onheilspellend rood. In dat gif-groene hok zou hij vinden wat hij zocht.

Oom Borga liet zich van zijn daalder-dubbeltje glijden. Met een plof belandde hij tussen de bladeren en de beukenootjes die de grond bezaaiden.

Oom Borga herschikte de wasknijper op zijn neus. Toch hield hij zijn adem in toen hij bij het schijthuisje aanklopte.

‘Bezet!’ klonk het bars.

Borga klopte nogmaals op de deur, waarin een hartje was uitgezaagd. Rook kringelde door het hartvormige gat naar boven.

De deur zwaaide open. Een yeti zat met zijn tuinbroek op zijn enkels in het hokje, waar hij bijna uit puilde. ‘Ik zei toch bezet?!’ zei de harige reus enigszins verveeld. Hij trok aan de pijp die in zijn mondhoek hing en blies een wolk rook uit.

Oom Borga trok een plastic zakje uit zijn hoge hoed en hield het voor de yeti op.

‘Godsamme, kan ik niet eens rustig kakken? Wat is dat toch in dit verrekte bos! Waarom mot iedereen altijd yetipoep hebben!?’

Hoewel de yeti daar niets van kon zien, verstopt als oom Borga in dat beschermende pak zat, keek oom Borga hem met een sullige grijns aan. Hij bleef het zakje ophouden.

‘Oké, óké, ken mij het ruften waar ik in schijt, maar ik wil er wel iets voor terug.’

De yeti scheidt het zakje vol. Hij gaf het warme, op barsten staande zakje terug aan oom Borga.

Oom Borga toverde een kaart uit zijn hoed. Daarop stond in krullerige gouden letters ‘uitnodiging’.

‘Uitnodiging voor wat?’ vroeg de yeti.

Fluitend fietste oom Borga terug naar de reuzenpompoen. Die begon als een vastgelopen grommofoonplaat te brullen zodra hij beweging tussen de bomen bespeurde: ‘Een wens voor een wens. Hoor mij, sterveling! Wee mij, sterveling!’

Oom Borga kneep de zak met yetistront uit over het hangslot en de ketens. De yeti had hem meer dan voldoende gegeven.

‘Wat is dit voor blasfemie!’ brulde de pompoen.

De ketens sisten en borrelden dat het een lieve lust was. De stront vrat de magie op en verteerde daarna het staal. Na een tijdje vielen de ketens en het hangslot van lamlendigheid uit elkaar.

‘Vrijheid!’ loeide de met yetistront besmeurde pompoen. ‘Eindelijk! Na duizend jaren onrecht. Vrijheid! Nu kan ik mij wreken en de wereld overspoelen met het kwaad waar ik al die jaren op heb zitten broeden! Wee mij! Wreek mij!’

Oom Borga hield drie vingers op om de pompoen eraan te herinneren dat hij een schuld had uitstaan.

‘Ha!’ riep de pompoen. ‘Ongelukkige sterveling, u denkt toch niet dat ik, pompoen der pompoenen voor één gat te vangen ben?’ De pompoen sperde zijn mond open en deed hap, slik, weg en daar verdween oom Borga in die enorme oranje muil.

Oom Borga moest bekennen dat hij deze plotwending niet had zien aankomen. Peinzend dobberde hij rond in het knaloranje maagzuur.

Tja, wie had gedacht dat een kwaadaardige reuzenpompoen over maagzuur beschikte, om het vlees van stervelingen mee te verteren? Oom Borga keek daar in ieder geval van op. Gelukkig beschermde het beschermepak hem tegen het vraatzuchtige zuur, maar uiteindelijk zou het pompoenzuur zich daar ook doorheen vreten. Het leer begon al te smeulen. Oom Borga mocht dan wel onsterfelijk zijn omdat hij een vampier was, maar toch zou het geen pretje zijn om door de pompoen te worden verteerd.

6: Drie wensen

Oom Borga reikte naar zijn hoofd. Alleen om erachter te komen dat hij hoedloos door het leven ging. De hoed moest van zijn hoofd zijn gevallen toen de pompoen hem soldaat maakte. Wat een pech! Maar oom Borga was niet voor een gat te vangen.

Tijd om zijn wensen te verzilveren.

Oom Borga sprak zijn eerste wens uit: een grote thermosfles.

‘Een thermosfles? Wat moet u met een thermosfles?’ vroeg de pompoen. Hij barstte in hoongelach uit. Het maagzuurbad waarin oom Borga ronddobberde deinde van hot naar her.

Wens nummer twee: een leuk picknicksetje met een geruit dekentje en een grote mand gevuld met heel veel borden, mokken, lepels en servetjes. Oom Borga stelde zich de picknickset tot in detail voor.

‘Houd op, rare man!’ riep de pompoen. ‘Ik besterf het bijna van het lachen!’

Wens nummer drie ...

De pompoen hield eindelijk zijn mond en wachtte nieuwsgierig af.

Wat is een picknick zonder ... pompoensoep?

Oom Borga had de derde wens nog maar nauwelijks vormgegeven in zijn gedachten of de reuzenpompoen knalde uit elkaar. De pompoenkledder verdween direct in de enorme thermosfles die midden in het bos was verschenen. Daarnaast lag een rood met wit geruit kleed uitgespreid met daarnaast een picknickmand.

Oom Borga zette zijn hoed op zijn hoofd en ging met een tevreden zucht zitten. Hij schonk een mok vol met pompoensoep en nam een slok. Het was wel erg veel. Was hij niet inhalig geweest met zijn wensen?

Natuurlijk niet. Dit geestmaal was niet voor hem alleen. Daar kwam het eerste gast al uit de boom gekropen. De eekhoorn haastte zich samen met zijn familie om plaats te nemen op het kleedje. Ze brachten beukenootjes mee.

Daarna schoven ook de kauwen, de wiesewasjes en de vleurfladders aan. Luid gedreun vertelde dat de yeti in aantocht was, die had begrepen waar oom Borga hem voor had uitgenodigd, zodra de geur van de pompoensoep door het Grimgruwelbos dreef.

Zo te horen kwam hij niet alleen. Dat was prima. Er was meer dan genoeg. Zoveel zelfs dat oom Borga een paar kaarsen uit zijn hoed toverde. Hij stak ze aan, zodat de dolende geesten voor wie niemand dit jaar een kaars brandde wisten dat ook zij welkom waren.

Terwijl de laatste gasten aanschoven, dronk Oom Borga nog een slokje pompoensoep. Die yetipoep gaf de soep een aangenaam pittig smaakje.

‘Wee mij ‘ klonk het beteuterd uit de dampende mok met soep.

